

Alexis. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et kort Stykke af en Bladberetning om denne Begivenhed. Det hedder der: „Samtidige Skildringer fremhæve, at det, Vestkystens Fiskere udførte hin September Morgen, var en ganske enestaaende og beundringsværdig Daad. Det var bæg-ravende mørkt, Himlen var overtrukket, Søerne brøde uafadeligt ind over Skibet og reve Rundholte, Tovværk og alle andre Sager uden Bords. Gang efter Gang prøvede man at naa Forbindelsen med Kysten, Baaden kæntrede, Linerne glippede — og de 750 stakkels Mennesker betragtede allerede Livet som tabt. Da var det, at Vestkystens Baadelag rykkede ud og optog en dumdrstig Kamp med Elementerne. Et Par af Redningsbaadene bleve slaaede i Stumper og Stykker, inden man fik Forbindelse med Skibet — og med Undtagelse af 2 Officerer og 3 menige, der druknede under Forsøgene paa at naa Land med en af „Alexander Newsky“s egne Baade, lykkedes det at redde alle de 750 Russere. Og som en af de Mænd, der deltog med den største Hæder og Uforsagthed i dette Arbejde, nævnes Jens Winther.“ Nu ere de fleste af de Mænd døde, som deltog i dette Skibs Redning og frelste alle disse Mænd, men endnu lever den gamle Winther. Han er 93 Aar og sidder til Dels blind i et lille fattigt Hus ved Harboørkysten og faar af Staten en aarlig Pension paa 40 Kr. eller 10 Øre daglig. Altsaa Staten belønner ham med omtrent 10 Øre daglig, og denne Mand, som har frelst alle disse Mennesker og udøvet alle disse Bedrifter, har ikke en Gang kunnet faa Redningsmedaillen. Jeg siger da, at naar den ærede Regering ser ned ad sig selv og ned ad alle sine Dekorationer og henover de 10,000 her i Landet, der ere dekorerede, synes jeg, den ikke har nogen Grund til at være stolt.

Dette er en af Grundene til, at dette Lovforslag er indbragt. Det forekommer mig, at man ved Ordens- og Titelluddelingerne giver et Vrægebillede af, hvad det skulde være. Det forekommer mig, at man vilde tjene Samfundet, den offentlige Moral o. s. v. bedst ved ikke at have denne Ret til at uddele Ordener. Den gamle Jens Winther fejrer i denne Maaned, saa vidt vedkommende Blad oplyser den 21. December, sin Fødselsdag. Jeg vil spørge den højtærede Konseilspræsident, om han, naar han har undersøgt denne Sag nærmere — han behøver jo ikke at tro dette Blads Fremstilling —, da ikke i alt Fald vil be-

tænke den gamle Mand med en lidt større Statsunderstøttelse og med Redningsmedaillen. Jeg tror ikke, Manden sætter Pris paa at blive Ridder, men det vil aabenbart glæde ham at faa denne Redningsmedaille.

Der er rejst adskillige Indvendinger mod dette Lovforslag, bl. a. er det sagt, at Meddelelsen af Ordener m. m. var et kongeligt Prærogativ, og at man ikke kunde ophæve Retten til at uddele Ordener og Titler uden derved at krænke Kongen. Det forekommer mig, at dette Argument er urimeligt og urigtigt. Hvis man fastholder, at det er Kongen, der uddeler Ordensdekorationer, gør man Kongen ansvarlig for, at denne Fisker er bleven saa haardt forurettet. Jeg siger, det er ganske urimeligt at fastholde denne Fiktion, at Kongen har direkte med Ordensvæsenet at gøre, det er urigtigt at kaste Ansvaret over paa den uansvarlige Konge for, at saadanne Ting kunne ske, at den første den bedste Grosserer hædres offentlig, medens virkelige Helte, virkelig opofrende Mænd og Kvinder ikke faa nogen som helst offentlig Paaagtning. Jeg tror altsaa, at det er urigtigt, at Regeringen dækker sig bag Kongen i denne Sag. Hvis det var et kongeligt Prærogativ, forstaar jeg ikke, hvorledes det kan gaa til, at naar Højre har Magten, er det altid Højremænd, der blive dekorerede, og naar Venstre er kommet til Fadet, er det altid Venstromænd, der blive dekorerede. Jeg forstaar ikke, at en kongelig Magt udøves paa denne Maade. Jeg skal gøre opmærksom paa, at vi her i Byen have et Blad, som hedder „Dannebrog“, og som udgives af den ærede Justitsminister. „Dannebrog“ har haft den Skæbne, at alle dets — ja, alle er maaske temmelig meget sagt —, at en stor Del af dets Redaktionspersonale er blevet dekoreret, og en stor Del af dets Ekspeditions- og en stor Del af dets Trykkerifolk ere ogsaa blevne dekorerede. Det skulde være højst mærkeligt, om Kongemagten pludselig havde faaet saa stor en Interesse for „Dannebrog“, at den virkelig skulde mene, der blev udøvet saa store Bedrifter i „Dannebrog“s Trykkeri, at der var Anledning til at sende disse Mænd Hædersbevisninger. Men det er naturligvis heller ikke det, der er sket. Kongemagten kender sikkert ikke meget til Redaktions-, Ekspeditions- og Trykkeriforholdene ved „Dannebrog“, men Bladets Udgiver er Minister, og Ministeren har benyttet sig af denne Lejlighed til at tilfredsstille Krav og afvikle visse Forpligtelser for sit Trykkeri